

Bordel mod vedkommendes Villie, saaledes kunde man nu gaa med til at ophæve eller forbyde disse Huse. — Der vil blive spurgt: Hvad skal der da blive af alle disse Fruentimmer, og der er ogsaa blevet sagt, at det ikke vil have saa stor Betydning at ophæve Bordellerne, naar de dog ville forsvinde af sig selv. Men der er dog endnu omtrent 30 offentlige Huse i Kjøbenhavn, og der er ingen Tvivl om, at hvis vi ikke faar en Lovbestemmelse som den her foreslaaede, ville de blive bestaaende i en længere Aarrække endnu. Derfor har det sin praktiske Betydning. — Som jeg nævnede, har man spurgt, hvad der skal blive af alle disse Fruentimmer. Det er nemlig den daarligst stillede Del af dem, de, som ere sunkne dybest, der i Reglen søge ind paa de offentlige Huse. Efter hvad der er meddelt, er det jo meget antageligt, at disse Kvinder, som findes der, ville have meget stor Vanskelighed ved at bjerge sig. De have neppe følt sig i Stand til selv at administrere deres Erhverv, og derfor have de givet sig ind under den Tugt og Orden, som findes i disse Huse. Men der kan da ikke ske noget værre, end at en stor Del af disse bliver optaget under det almindelige Fattigvæsen, eller de blive straffede for Løsgængereri, at de komme til at tilbringe en Del af deres Tid paa Tvangsarbejdsanstalterne, og det forekommer mig, at man ikke behøver at have nogen Bekymring i den Henseende; man gør dem jo ikke noget ondt derved, naar man gaar ud fra, at den Stilling, de for Øjeblikket befinder sig i, er saa nedværdigende og ulykkelig som tænkelig muligt. Jeg ser ikke, at der fra den Side er nogen Betænkelighed ved Sagen. Politiet maa saa føre det samme Tilsyn med de prostituerede Kvinder, der hidtil have været i Bordel, som med de øvrige indskrevne Kvinder, og maa saa give dem Tilladelse til at bo et eller andet Sted, det hører ganske ind under det administrative Omraade.

Hermed skal jeg anbefale Udvalgets Ændringsforslag om, at det fremtidig er forbudt at holde Bordel (offentligt Hus) og at der sættes streng Straf derfor. Det er i Overensstemmelse med, hvad der er vedtaget i Folketinget, saa det tør vel antages, at man der vil kunne tiltræde dette Forslag, selv om man ikke kan faa den helt ny Ordning, som ligger i Lovforslaget, og som jo er en Omvæltning af det hele System. — Der er et Mindretal, der indtager en Særstilling. Jeg skal forbeholde mig, naar Mindretallet har udtalt sig, at

gøre Bemærkning til den fremsatte Betænkning.

Olesen: Som ærede Medlemmer se, er der ikke blevet mere tilbage af dette Lovforslag end en lille Brøkdel og endda kun en Brøkdel af § 4. Men hele Udvalget er jo blevet enigt om, at naar man ikke kan faa det meget, maa man tage det lille, og et lille Fremskridt er det jo. Men det er, som Mindretallet ogsaa udtrykker sig, ikke meget, thi siden vi fik Loven af 1895, hvorefter disse Kvinder ikke kunne tvinges ind i Bordeller, forsvinde disse et efter andet af sig selv, og der er i Virkeligheden ikke nogen stor Forskel paa dem, der bo nu i Bordeller, og paa de privatboende Skøger. Den ærede Ordfører sagde, at det var vel nok de daarligst stillede Kvinder, der kom saadanne Steder. Det er meget muligt, at det er saa, men Erfaringen har vist, at der Aar for Aar nedlægges det ene Bordel efter det andet af Mangel paa Tilgang, saa, som sagt, de ville nok forsvinde. Helst vilde Mindretallet have hele § 4, men da vi ikke kunne faa det, have vi maattet nøjes med det, her foreligger. Men hvorfor vi særlig ville anbefale den foreliggende § 1, som Udvalget har foreslaaet, er, fordi denne Skiltning, som nu foregaar med Hensyn til Utugt, disse Jalousier og andre Indretninger i de paa-gældende Gader, er noget af det værste og styggeste, der findes. Naar alt det forsvinder, borttages der dog altid en Del af Forargelsen. Det maa erkendes, at der i hele Udvalget har været Velvillie over for Lovforslaget, og man har haft en Følelse af, at vi ikke kunne vedblive at lægge den Sag til Side; den er jo bleven brændende, ikke alene herhjemme, men i næsten alle Lande i hele Europa staar det paa Dagsordenen, hvordan man bedst skulde ordne denne Sag. Hvad der gaar som et Slags Ekko gennem det hele, er, at Skiltning med Utugt burde afskaffes under alle Former; en saadan lovordnet Utugt, der har Lov til som Borgere at skilte med Utugt, bør absolut bortfalde. Ethvert normalt Menneske bærer jo i sig selv Lidenskaber, som skulle tugtes og tæmmes, men hver Gang vi møde al denne Fristelse og Skiltning med Utugt, er der Fare for, at det dyriske ikke tæmmes, men slaas løs. Jo mere dette sker, des mere undergraves jo Folks kristelige og moralske Styrke. Jeg kan altsaa ikke se rettere, end at vi ligesom andre Lande maa se at komme bort fra al Skiltning med Utugt, og derfor